

skimte noget inde i Værelset. Da fik han Øje paa en Ting, der stod i den ene Vindueskarm; og mens Blodet strømmede ham voldsomt til Hjertet, genkendte han sin Moders lille røde Træballe til Garnnøgler, den, han kunde huske, fra han var saa lille, at den syntes ham et formeligt Dyb.

Det Indtryk, det gjorde paa ham at se denne Erindring fra hans Barndom i det store, fremmede Hus, var saa stærkt, at han helt sky tog Øjnene til sig for at gaa bort. Men i det samme gled der en Skygge over Rullegardinet deroppe. Han standsede atter og kom pludselig til at skudre i Nattekulden.

Efter nogle Minutters Forløb viste Skyggen sig igen men saa flygtigt og utydeligt, at han end ikke kunde afgøre, om det var Skyggen af en Mand eller af en Kvinde. Og da der nu hørtes Stemmer fra et højroestet Selskab, der nærmede sig nede i Gaden, tog han sig sammen og gik bort.

Langsomt vendte han tilbage til Hotellet.
